

DUNCAN CAMPBELL

Když se zapotácely hory...

Příběhy a východiska
zatím posledního
evropského
probuzení

Vychází
k 70. výročí
probuzení
na Hebridách

DUNCAN CAMPBELL

Když se zapotácely hory...

Příběhy a východiska
zatím posledního
evropského probuzení

KNIŽNICE HLUBOKÉ PRAMENY

Nakladatelství KMS

Praha 2019

Přeloženo z kázání Duncana Campbella

Vydalo Nakladatelství KMS, s. r. o.

Primátorská 41, 180 00 Praha 8

První vydání – 2019

Všechny biblické citace jsou převzaty z Českého studijního překladu © Nakladatelství KMS, s. r. o., 2009, není-li uvedena zkratka překladu. Použití jiného překladu je vždy označeno příslušnou zkratkou: ČEP (Český ekumenický překlad), B21 (Překlad 21. století)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopii, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Vydání této knihy bylo umožněno příspěvkem dárce, který si přeje zůstat v anonimitě. Děkujeme!

ISBN 978-80-87904-89-3 – tištěná verze

ISBN 978-80-7664-005-4 – PDF

Vychází k 70. výročí
probuzení na Hebridách

Ráz

Bohem seslaného probuzení

*Hospodine, našel jsi zalíbení ve své zemi,
změnil jsi Jákobův úděl. Sňal jsi vinu svého
lidu, přikryl jsi všechny jejich hříchy. Sela.
Odložil jsi všechno své rozhořčení, odvrátil
ses od svého planoucího hněvu. Obnov nás,
Bože, naše spáso, skoncuuj se svou hněvivostí
vůči nám!*

*Což se na nás budeš hněvat navěky?
Potáhne se tvůj hněv z pokolení do pokolení?
Což nás opět neobživíš, aby se tvůj lid v tobě
radoval? Ukaž nám, Hospodine, své milosr-
denství, daruj nám svou spásu! Poslechnu,
co říká Bůh Hospodin. Vždyť promlouvá
pokoj ke svému lidu, ke svým věrným. Kéž
se nevracejí k bláznovství! Vskutku, jeho
spása je blízko těm, kdo se ho bojí, a tak
bude v naší zemi přebývat jeho sláva. Milo-
srdenství a věrnost se potkají, spravedlnost*

***a pokoj se políbí. Ze země vyrašší věrnost,
z nebes bude vyhlížet spravedlnost, Hos-
podin dá i dobro a naše země vydá úrodu.
Před ním bude kráčet spravedlnost a při-
praví cestu jeho krokům. (Žalm 85,2-14)***

V 5. a 6. verši 85. žalmu čteme: „**Což se na nás budeš hněvat navěky? Potáhne se tvůj hněv z pokolení do pokolení? Což nás opět neobživíš, aby se tvůj lid v tobě radoval?**“

Budu se zabývat principy, kterými se řídí duchovní podněcování, a také bych vám rád řekl něco o tom, jak se Bůh ve své milosti se mnou setkal a přinesl do mého srdce a života probuzení.

„**Což nás opět neobživíš, aby se tvůj lid – tvůj lid – v tobě radoval?**“ Tato žalmistova slova vyjadřují volání srdcí mnoha drahých Božích dětí v dnešní době. Není pochyb o tom, že na mnoha místech roste přesvědčení, že dokud nepřijde probuzení – a tím myslím Bohem poslané probuzení – budou zabírat území jiné síly, které jsou zde, aby vzdorovaly všem křesťanským principům.

Všímavému pozorovateli už jistě neunikly náznaky šířící se po celém světě, které velmi rychle dozrávají buďto k pokání, nebo k soudu. Zdá se, že s tímto usvědčením narůstá také hlad po Bohu a po tom, aby projevil svou moc. A tento hlad je tak veliký, Boží moc tak zřejmá a touha tak hluboká, že z úst Božích dětí dnes často slyšíme stejné volání, jakým kdysi volal i prorok.

Naší jedinou nadějí je probuzení

„Kéž bys roztrhl nebesa a sestoupil, aby se před tebou hory zapotáčely!“ (Iz 63,19) Jistě si všimnete, že v prorokově modlitbě zaznívají dvě základní věci. Že dokud Bůh nesešoupí, hory se nezapotácejí a hříšníci se nezačnou třást. Pokud však Bůh sestoupí, pokud ukáže svou moc, pokud ukáže svou jednající ruku, pokud Bůh zabere území, hory se zapotácejí. Hory lhostejnosti, hory materialismu, hory humanismu se zapotácejí před jeho přítomností a národy – ne pouze jednotlivci, ale národy – se budou třást.

Zatím jsme neviděli otrásající se národy, ale viděli jsme, jak se třesou určitá společenství lidí a oblasti; viděli jsme farnosti, které Bůh, když sestoupil na zem, uchvátil během několika hodin!

Je pravda, že jsme viděli, jak nejlepší možné lidské evangelizační úsilí za sebou zanechává nedotčené komunity. Viděli jsme přeplněné kostely. Viděli jsme lidi mnoha různých stavů a povolání. Viděli jsme stovky, ano i tisíce lidí, kteří reagovali na slovo zaznívající z kazatelny. Chci ale říci – a říkám to beze strachu, že bych si protiřečil, že toto všechno můžete mít bez Boha. Možná vás takové tvrzení polekalo, ale říkám je znovu: toto všechno můžete mít na pouhé lidské rovině!

Howard Spring měl pravdu, když napsal: „Boží království nebude růst tím, že se naše sbory naplní lidmi,

ale tím, že se lidé v našich sborech naplní Bohem.“ A to je rozdíl! Je možné mít přeplněné kostely a lidi s opravdovým zájmem o sborové aktivity na pouhé lidské rovině, a přitom za sebou zanechat nedotčené komunity!

Rozdíl mezi evangelizací a probuzením

Rozdíl mezi úspěšnou evangelizací (a používám slovo „úspěšnou“) a probuzením je následující: Při evangelizaci vyznají Ježíše Krista dva lidé nebo tři, deset, dvacet a možná i sto a na konci roku jste vděční, když polovina z nich vytrvá. Společnost však zůstane nedotčená. Nevěstince jsou přeplněné, tančírny a taneční sály napané. Stovky lidí chodí do divadel a kin. Ve společnosti nedošlo k žádné změně!

Avšak při probuzení, když přijde Bůh a Duch svatý, když zavane vítr z nebe, si společnost najednou začne uvědomovat Boha! A toto uvědomění se zmocní mladých, lidí střední generace i starých. A jako tomu bylo i v případě probuzení na Hebridách, 75 procent lidí obrácených během jednoho večera se obrátilo ještě předtím, než přišli na shromáždění!

„Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem.“ (Př 9,10) To je rozdíl mezi evangelizací a probuzením, a proto říkám, že naše jediná naděje nespočívá v evangelizačních taženích. Díky Bohu za všechno, čeho bylo dosaženo! Díky Bohu za všechno, co bylo vykonáno skrze misijní práci! Já zastupuji misijní práci ve Skotsku a jsme vděční za všechno, čeho bylo dosaženo díky práci služebníků, evangelistů a dalších křesťanských pracovníků, kteří na různých místech přivedli

jednotlivce ke spasení v Ježíši. Ale největší potřeba a jediné řešení problému, se kterým se dnešní církev potýká, je Boží navštívení!

Probuzení v Berneray

Dovolte mi, abych to ilustroval na události, která se odehrála nikoli na ostrově Lewis a Harris, ale na malém ostrůvku Berneray. Kázal jsem právě na výročním shromáždění v Bangoru. Toto shromáždění je pravděpodobně jedním z největších konferencí v Británii. Seděl jsem právě vedle vedoucího shromáždění a dalšího řečníka, když se mě najednou zmocnil pocit, že musím odejít a jet na ten ostrov. Obrátil jsem se tedy na vedoucího a řekl jsem mu o tom, co vnímám. On však byl poněkud zaskočen: „Přece nemůžete ze shromáždění odejít. Jste na řadě se svým závěrečným proslovem.“ Já jsem však s tímto proslovem nemohl vystoupit. Abych příběh zkrátil, dohodli jsme se, že shromáždění opustím. Následujícího rána jsem letěl do Glasgow a odtud do města Stornoway, poté jsem pokračoval autem přes celý ostrov k přívozu, kterým jsem se dostal na ostrov čítající přibližně 500 obyvatel.

Když jsem dorazil na místo, potkal jsem jednoho mladíka. Muži, který mě přívozem převážel, jsem nic neřekl. Ani jednoho z nich jsem neznal. Na ostrově jsem nikdy předtím nebyl. Nikdy jsem tam nebyl pozván, a pokud vím, nikdo z obyvatelů ostrova se se mnou nikdy nesetkal. Nyní jsem však byl zde. A muži, kterého jsem potkal, jsem řekl: „Ukázal byste mi, jak se dostanu k nejbližšímu kazateli?“

„Na ostrově nemáme žádného kazatele. V současné době jsou oba dva sbory neobsazené.“

„Ukázal byste mi tedy, jak se dostanu k nejbližšímu staršímu sboru?“

„Ano, nejbližší starší žije v támhletom domě na kopci.“

Požádal jsem tedy onoho mladíka: „Byl byste tak laskavý a zašel za tím starším a řekl mu, že na ostrov přijel pan Campbell? A kdyby se vás zeptal, jaký Campbell, řekněte mu, že ten, který byl na ostrově Lewis.“

Mladík odešel a za pár minut byl zpátky se slovy: „Hector McKennon očekával, že dnes přijedete. Můžete se ubytovat u jeho bratra. A taky mě požádal, abych vám vyřídil, že zorganizoval shromáždění v kostele dnes v 9 hodin večer a doufá, že na něm promluvíte.“

Tajemství probuzení v Berneray

Nyní tuto událost trochu vysvětlím. Na ostrově byl muž, který se toho rána, kdy jsem já seděl v kostele v Bangoru, rozhodl strávit den v modlitbě. Ležela mu na srdci situace ve farnosti, především to, že mladí lidé vyrůstají s nezájmem o Boha a církve. Jeho manželka mi později řekla, že když procházela kolem stodoly, kde se modlil, třikrát ho slyšela, jak říká: „Bože, nevím, kde je, ale ty to víš a ty ho pošleš.“

V 10 hodin večer nabyl přesvědčení, že Bůh slyšel jeho volání a že na ostrov dorazím následující den. Proto tedy svolal shromáždění s tím, že budu v 9 hodin večer kázat.